

Sygn. akt: I C 273/21 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2021r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Małgorzata Kłek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 14 czerwca 2021 r. w K.

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G.

przeciwko D. W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej D. W. na rzecz powoda (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G. kwotę 3.311,53 zł (trzy tysiące trzysta jednaście złotych i pięćdziesiąt trzy grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 10.09.2020 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej D. W. na rzecz powoda (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G. kwotę 1.117,00 zł (jeden tysiąc sto siedemnaście złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za okres od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów procesu;

Sygn. akt I C 273/21

UZASADNIENIE

Powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. w dniu 10.09.2020 r. wniósł pozew przeciwko D. W. o zasądzenie kwoty 3 311,53 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu żądania powód wskazał, iż przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez stronę pozwaną z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w dniu 19.07.2019 r. umowy pożyczki o numerze (...). Pomimo upływu terminu płatności określonego w umowie pożyczki oraz harmonogramie strona pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia w dniu 18.08.2019 r. Wierzyciel pierwotny dokonał przelewu przysługującej mu wobec pozwanej wierzytelności na rzecz powoda w dniu 24.01.2020 r., o czym powód zawiadomił pozwaną. Na dochodzoną pozewem należność składają się: 2 500 zł jako suma niespłaconego kapitału udzielonej pożyczki, 356,03 zł jako suma odsetek umownych za opóźnienie, 455,50 zł jako prowizja za udzielenie pożyczki naliczona zgodnie z warunkami umowy.

Pozwana D. W. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości. Podniosła, iż powód nie posiada legitymacji czynnej. Umowa przekazana jako dowód nie zawiera podpisów pozwanej i np. pełnomocnika firmy wobec

czego nie można stwierdzić, iż pozwana zaakceptowała akurat te warunki pożyczki. Powód jako dowód załączył potwierdzenie przelewu z dnia 19.07.2019 r. na kwotę 2 500 zł, natomiast jako dowód na zgodę pozwanej na zawarcie pożyczki dołączył przelew z dnia 03.02.2019 r., nie ma w nim informacji na jaką pożyczkę zgadza się pozwana, sam przelew weryfikacyjny nie stanowi dowodu zawarcia umowy wiążącej strony. Podniosła, iż powód nie udowodnił istnienia roszczenia.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwana D. W. w dniu 20.03.2019 r. dokonała jednorazowej opłaty rejestracyjnej w kwocie 0,01 na rachunek firmy (...), potwierdzając rejestrację i wyrażając zgodę na umowę pożyczki V..pl. W dniu 19.07.2019 r. pozwana zawarła z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. za pomocą Internetu umowę pożyczki, na podstawie której została pozwanej udzielona pożyczka w kwocie 2 500 zł. Zgodnie z umową prowizja od udzielonej pożyczki wynosiła 455,50 zł, odsetki 20,50 zł, a całkowita kwota do spłaty przez pożyczkobiorcę 2 976 zł. Data spłaty pożyczki została określona na dzień 18.08.2019 r. Kwota pożyczki tj. 2 500 zł została przelana na rachunek bankowy pozwanej w dniu 19.07.2019 r.

(dowód : potwierdzenie przelewu opłaty rejestracyjnej k. 50, umowa pożyczki k. 43-48, potwierdzenie przelewu pożyczki nr (...) k. 49)

Pozwana nie dokonała spłaty pożyczki.

(dowód : bezsporne)

Zgodnie z Umową P. (§9), w przypadku opóźnienia w spłacie pożyczki, pożyczkodawca uprawniony był do naliczenia odsetek za czas opóźnienia w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie.

(dowód: umowa pożyczki k. 43-48,).

Na podstawie umowy przelewu wierzytelności w ramach procesu sekurytyzacji zawartej w dniu 24 stycznia 2020 r. pomiędzy (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. a (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. wierzytelność wobec pozwanej wynikająca z umowy pożyczki nr (...) została przeniesiona przez wierzyciela pierwotnego na powoda jako nabywcę wierzytelności.

(dowód : umowa przelewu wierzytelności wraz z załącznikami k. 14-21, oświadczenie o zapłacie ceny k. 22, wykaz wierzytelności do umowy przelewu wierzytelności k. 94)

Wysokość zaległości pozwanej z tytułu umowy pożyczki zawartej w dniu 19.07.2019 r z (...) na dzień wniesienia pozwu wynosiła 3 311,53 zł w tym 2 500 zł suma niespłaconego kapitału udzielonej pożyczki, 455,50 zł prowizja za udzielenie pożyczki, 356,03 zł suma odsetek umownych za opóźnienie.

(dowód: umowa pożyczki k. 43-48).

Sąd zważył co następuje :

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Powód na poparcie twierdzeń dotyczących istnienia wierzytelności wobec pozwanej zawartych w pozwie przedłożył wydruk Umowy pożyczki (k. 43-48), potwierdzenia przelewu opłaty rejestracyjnej dokonanej przez pozwaną (k. 50) a także potwierdzenia przelewu kwoty 2 500 zł na konto pozwanej w związku z zawarciem umowy pożyczki (k. 49). Pozwana zakwestionowała, aby zawarła umowę pożyczki wskazaną w pozwie, natomiast nie kwestionowała otrzymania kwoty 2 500 zł w dniu 19.07.2019 r. Twierdzenia pozwanej, w których zaprzecza, aby zawarła z wierzycielem pierwotnym umowę pożyczki w dniu 19.07.2019 r. w świetle przedstawionych przez stronę powodową dowodów nie zasługują na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie zastosowanie do zawartych przez pozwaną umów pożyczek mają przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, która dopuszcza zawieranie umowy o kredyt konsumencki (w tym umowy pożyczki) za pomocą środków porozumiewania się na odległość. Umowa o kredyt konsumencki zawierana na odległość to taka umowa, która spełnia warunki przewidziane w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta . Jest to zatem umowa, którą kredytodawca zawiera z konsumentem w ramach zorganizowanego systemu zawierania umów na odległość, bez jednoczesnej fizycznej obecności stron, z wyłącznym wykorzystaniem jednego lub większej liczby środków porozumiewania się na odległość do chwili zawarcia umowy włącznie.

Przepis art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim określa wymogi formalne umowy o kredyt konsumencki. Umowa taka powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę. Wymóg wprowadzony w tym przepisie może być odczytywany przede wszystkim przez pryzmat art. 78 kc jako wskazanie na zwykłą formę pisemną. Oznacza to, że – przynajmniej prima facie – wymóg wprowadzony w art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim może być odczytywany jako zastrzeżenie zwykłej formy pisemnej, rozumianej zgodnie z art. 78 kc. W literaturze silnie reprezentowane jest jednak stanowisko o konieczności interpretowania art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim w sposób szerszy, niż wynikałoby to z tradycyjnego utożsamienia "formy pisemnej" z art. 78 kc. Rozstrzygającym argumentem w tym zakresie pozostaje treść art. 10 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z 23.4.2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.Urz. UE L Nr 133 z 22.5.2008 r., s. 66 ze zm.), zastrzegająca dla umowy kredytu, alternatywnie, zwykłą formę pisemną lub posłużenie się innym trwałym nośnikiem. Biorąc pod uwagę całkowity charakter harmonizacji oraz brak pozostawienia ustawodawcy krajowemu opcji implementacyjnej, wykładnia art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim powinna być dokonywana zgodnie ze źródłową dla niej regulacją prawa unijnego, a w konsekwencji konieczne jest odczytanie zastrzeżonego w niej wymogu pisemności w sposób rozszerzający (por. Komentarz do ustawy o kredycie konsumenckim red. Osajda 2018, wyd. 2)

Wymaganie, jakie wynika z art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim, trzeba interpretować przede wszystkim jako nakaz – skierowany do kredytodawcy – sporządzenia dokumentu obejmującego treść oświadczeń woli złożonych przez kredytodawcę oraz konsumenta i utrwalenia tego dokumentu w odpowiedniej formie. Wykładnia językowa art. 29 ust. 1 w/w ustawy sugeruje, że minimalną formą umowy o kredyt konsumencki jest forma pisemna, chyba że przepisy odrębne przewidują inną formę szczególną. Istotne argumenty przemawiają jednak za stanowiskiem, aby – oprócz formy pisemnej – dopuścić formę „trwałego nośnika" (zdefiniowanego w art. 5 pkt 17w/w ustawy). W szczególności przekonuje o tym wykładnia prounijna. Art. 10 ust. 1 dyrektywy (...) jednoznacznie stanowi, że umowy sporządza się w formie papierowej lub na innym trwałym nośniku. Ponadto stanowisko to wspiera wykładnia celowościowa. Aby zapewnić odpowiednią ochronę interesom konsumenta nie jest konieczna wyłącznie forma pisemna. Do ochrony takiej wystarczy zastosowanie trwałego nośnika. Wykładnia ta uwzględnia aktualne uwarunkowania społeczno-gospodarcze, które wynikają z postępu technicznego oraz potrzeb gospodarki elektronicznej, w szczególności odnośnie do umów zawieranych na odległość (por. Tomasz Czech Komentarz do art.29 ustawy o kredycie konsumenckim).

Biorąc pod uwagę powyższe argumenty należy uznać, że umowę o kredyt konsumencki można zawrzeć zarówno w formie pisemnej (z własnoręcznymi podpisami), jak i na innym trwałym nośniku. W myśl powyższej interpretacji – nie jest konieczne opatrzenie dokumentu umowy przez strony własnoręcznym podpisem albo podpisem elektronicznym. Forma, jakiej wymaga art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim (z uwzględnieniem wykładni prounijnej oraz celowościowej), jest zachowana również wtedy, gdy treść oświadczeń woli spisano na dokumencie papierowym, ale nie zamieszczono pod nim własnoręcznych podpisów albo umieszczono faksymile lub innego rodzaju podpis powielony mechanicznie. Stosownie do prounijnego oraz celowościowego kierunku interpretacji komentowanego przepisu dopuszczalne są różnorodne sposoby dochowania wymaganej formy przy zawieraniu umowy o kredyt konsumencki. Sposobem takim może być m.in. złożenie oświadczeń woli przez strony za pomocą środków porozumiewania się na odległość (np. telefonu, poczty elektronicznej), a następnie spisanie postanowień umowy na papierowym dokumencie (np. w postaci wydruku komputerowego), bez własnoręcznych podpisów.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, dzieląc powyższą argumentację, w ocenie Sądu, powód wykazał iż w niniejszej sprawie wierzyciel pierwotny spełnił wymóg zawarcia umowy pożyczki (stanowiącej umowy o kredyt konsumencki) w formie pisemnej. Brak własnoręcznych podpisów stron pod przedłożoną przez powoda Umową Pożyczki z dnia 19.07.2019 r. nie uchybia wymogom określonym w art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim w zakresie zachowania formy pisemnej.

Istotnym jest w niniejszej sprawie czy spisanie postanowień wskazanych przez powoda umów poprzedzone zostało złożeniem przez strony oświadczeń woli zgodnych ze sporządzonymi wydrukami umów za pomocą środków porozumiewania się na odległość w tym w szczególności czy pozwana wyraziła wolę zawarcia przedmiotowych umów.

W ocenie Sądu ustalenie faktu zawarcia przez pozwaną z powodem umowy pożyczki kwoty 2 500 zł w dniu 19.07.2019 r. możliwe jest w oparciu o przedstawione przez powoda dowody w drodze domniemania faktycznego. Zgodnie z treścią art. 231 kpc Sąd może uznać za ustalone fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jeżeli wniosek taki można wyprowadzić z innych ustalonych faktów.

W niniejszej sprawie ustalone fakty w postaci dokonania opłaty rejestracyjnej przez pozwaną w dniu 20.03.2019 r. oraz dokonanie przez wierzyciela pierwotnego – pożyczkodawcę przelewu pożyczki w dniu 19.07.2019 r. na konto pozwanej (k. 50) pozwalają w sposób nie budzący wątpliwości ustalić fakt zawarcia przez pozwaną z powodem umowy pożyczki z dnia 19.07.2019 r. Pozwana nie kwestionowała, aby otrzymała od wierzyciela pierwotnego kwotę 2 500 zł, ani też, aby konto na które dokonano przelewu tej kwoty należało do niej.

W konsekwencji za niezasadne należy uznać zarzuty pozwanej, iż do zawarcia umowy pożyczki z dnia 19.07.2019 r. nie doszło. Wskazać należy, iż pozwana nie kwestionuje wykonania przez wierzyciela pierwotnego umowy pożyczki.

Sąd nie podzielił zarzutów pozwanej w zakresie braku legitymacji czynnej po stronie powoda. Powód na potwierdzenie nabycia dochodzonej pozwem wierzytelności wobec pozwanej od wierzyciela pierwotnego przedłożył umowę przelewu wierzytelności w ramach procesu sekurytyzacji zawartej w dniu 24 stycznia 2020 r. pomiędzy (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. a (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. wraz z załącznikami (k. 14-21) oraz oświadczeniem o zapłacie ceny (k. 22) Zgodnie z umową zbywca – wierzyciel pierwotny przeniósł na nabywcę – powoda wierzytelności pieniężne określone w załączniku nr 4 do umowy. Jak wynika z przedłożonego przez powoda fragmentu załącznika nr 4 – wykazu wierzytelności (k. 94), wierzytelność wynikająca z umowy pożyczki nr (...) (zawartej przez pozwaną w dniu 19.07.2019 r. z wierzycielem pierwotnym) została przeniesiona przez wierzyciela pierwotnego na powoda jako nabywcę wierzytelności. W konsekwencji powód jako nabywca tej wierzytelności jest uprawniony do dochodzenia od pozwanej należności wynikającej z umowy pożyczki zawartej przez pozwaną z wierzycielem pierwotnym.

Mając powyższe okoliczności na względzie zarzuty pozwanej kwestionujące zawarcie umowy pożyczki wskazanej w pozwie uznać należy za chybione. Powód wykazał przedstawionymi wyżej dowodami, iż wierzyciel pierwotny udzielił w związku z zawarciem umowy pożyczki z dnia 19.07.2019 r. pozwanej pożyczki w kwocie 2500 zł, wobec czego pozwana była zobowiązana do zwrotu kwoty pożyczki wraz z prowizją do dnia 18.08.2019 r. W związku z brakiem spłaty przez pozwaną pożyczki w terminie uprawnione było naliczenie przez wierzyciela pierwotnego jak i jego następcę prawnego odsetek za opóźnienie od kwoty niespłaconej należności w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie (§9 umowy pożyczki k. 43-48).

Mając powyższe na względzie Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę wraz ze wskazanymi w wyroku odsetkami zgodnymi z żądaniem pozwu.

Zgodnie z treścią art. 481 § 1 kc jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona,

należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych.

Zgodnie z treścią art. 482 § 1 kc od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy.

Powód żądał zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od całej dochodzonej pozwem kwoty od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a jego żądanie w świetle wyżej powołanych przepisów zasługiwało na uwzględnienie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98§1 i 3 kpc, uznając, iż pozwana jako strona przegrywająca jest zobowiązana zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu w kwocie 1 117 zł, na które składa się opłata od pozwu w wysokości 200 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 900 zł ustalone zgodnie z treścią §2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.